

Daniels Bog - Nummer et hundrede og otteoghalvtreds

Åbenbaring af synet: Forståelsen af sørgedagene i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

I Kyros', Persiens konges, tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som kaldtes Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fik indsigt i synet. I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet lifligt brød, og hverken kød eller vin kom i min mund; heller ikke salvede jeg mig overhovedet, før de tre hele uger var til ende. Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel. Daniel 10:1–4.

I de symbolske tre og en halv dag i Åbenbaringens kapitel elleve, når de to vidner ligger døde på gaden, bliver en „ting“ åbenbaret for Belteshazzar. Han havde tidligere forstået „synet“ (mareh), for i kapitel ni var Gabriel allerede kommet og havde givet ham forståelse af synet.

Ja, mens jeg endnu talte i bøn, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet ved begyndelsen, hastigt flyvende og rørte ved mig ved tiden for aftenofferet. Og han gav mig underretning og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg kommet frem for at give dig indsigt og forståelse. Ved begyndelsen af dine bønner udgik ordet, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; thi du er højt elsket. Derfor skal du forstå sagen og agte på synet. Daniel 9:21–23.

Den „mand Gabriel, som“ Daniel „havde set i synet i begyndelsen,“ henviser til „chazon“, synet om den profetiske historie, hvilket sigtede til, at Gabriel tydede synet om rigernes riger i Bibels profeti for Daniel i kapitel otte. Men det „syn“, som Daniel derpå skulle give agt på i kapitel ni, var „mareh“, synet af åbenbarelsen. Gabriel giver derpå Daniel den historiske opdeling af profetien om de to tusind tre hundrede år.

Kapitel ni blev opfyldt i Darius' første regeringsår. Når Belteshazzar siger, at han „forstod synet“ i „Kyros' tredje regeringsår“, havde han forstået „mareh“-synet i to år. Det, som Belteshazzar kom til at forstå i „de dage“ med sorg, var „sagen“, det vil sige det hebraiske ord „dabar“, og den var lang, for den fastsatte tid var to tusind fem hundrede og tyve år.

Daniel havde allerede forstået noget af „tingen“, for han frembar i kapitel ni bønne fra Tredje Mosebog seksogtyve, og dette er „tingens“ bøn. Der kom øget lys over „de syv tider“, som Belteshazzar kom til at forstå i løbet af de enogtyve dages sorg, og forøgelsen af lys over „de syv tider“ i disse sørgedage var et forbillede på det øgede lys over „de syv tider“ i 1856. Milleritterne kendte også tidligere til „de syv tider“, for de havde forkyndt dem, men der blev givet yderligere lys, som skulle prøve dem netop på det punkt i deres historie, hvor de gik over fra den filadelfiske til den laodikeiske bevægelse.

Beltshazars sørgedage svarer parallelt til den profetiske historie om, da den filadelfiske bevægelse overgik til den laodikeiske bevægelse i 1856, og derpå til den laodikeiske adventistkirke i 1863. Både Beltshazars og milleritternes historie om det forøgede lys over de „syv tider“ stemmer overens med overgangen fra den tredje engels laodikeiske bevægelse til de hundrede og fireogfyrre tusindes filadelfiske bevægelse, og med sørgedagene, det vil sige under udsættelsestiden, da et forøget lys over de „syv tider“ skulle åbenbares.

Beltsazzar repræsenterer både et bud og en bevægelse. I hans sørgedages tid skal budet forstå «tingen», som er Sandhed, og det skal derpå frembære «tingen» for en bevægelse, når Mikael oprejser de to vidner i 2023.

Det hebraiske ord „mareh“ (syn af Kristi fremtræden), som Daniel identificeres som forstående i vers ét, forekommer fire gange i Daniels sidste syn. To gange oversættes det med „syn“, og to gange med „fremtræden“. Første gang Daniel anvender ordet i vers ét, angiver han, at han forstod „synet“, men de tre øvrige henvisninger angiver, at Daniel erfarede synet. I vers seks var Kristi ansigt „som lynets ‘fremtræden’.“

Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne op og så, og se, der var en mand, klædt i linned, og hans lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets skær, og hans øjne som ildsluer, og hans arme og hans fødder som skinnende malm, og lyden af hans ord var som lyden af en mangfoldighed. Og jeg, Daniel, så alene synet; thi mændene, som var med mig, så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen kraft tilbage i mig; thi min ansigtsfarve blev i mig forvandlet til bleghed, og jeg beholdt ingen kraft. Daniel 10:4–8.

Der er et andet hebraisk ord, som oversættes med „syn“, og det vil vi behandle, efter at vi har fremstillet nogle kendetegn ved det hebraiske ord „mareh“. I de foregående vers er ordet „appearance“, det vil sige det hebraiske ord „mareh“. Det samme ord oversættes med „syn“ i vers seksten. I vers seksten har synet af Kristus gjort Daniel bedrøvet.

Og se, en, som lignede en af menneskenes sønner, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: Ak, min herre, ved synet er mine smerter vendt tilbage over mig, og jeg har ikke beholdt nogen kraft. Daniel 10:16.

Det hebraiske ord, der er oversat med „sorrows“, betyder et hængsel, og det „syn“ af Kristi fremtræden, som Daniel så i verset, drejede et hængsel. Et „hængsel“ i profetien repræsenterer et vendepunkt.

„Der er lærdomme at drage af fortidens historie; og opmærksomheden henledes på disse, for at alle må forstå, at Gud virker efter de samme linjer nu, som Han altid har gjort. Hans hånd ses i Hans værk og blandt nationerne nu, ganske på samme måde som den altid er blevet set, lige siden evangeliet første gang blev forkyndt for Adam i Eden.

"Der er perioder, som udgør vendepunkter i nationernes og menighedens historie. I Guds forsyn gives, når disse forskellige kriser indtræffer, lyset for den pågældende tid. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud. Herren har i sit ord åbenbaret evangeliets fremtrængende værk, sådan som det er blevet udført i fortiden og vil blive det i fremtiden, lige til den afsluttende strid, når sataniske magter vil gøre deres sidste vidunderlige fremstød." Bible Echo, 26. august 1895.

Vers seksten repræsenterer et vendepunkt i den historie, som Belteshazzar repræsenterer. Det er et vendepunkt både for det republikanske horn (nationen) og for det protestantiske horn (kirken). Det repræsenterer en krise, og det repræsenterer det punkt, hvor særligt lys for den historie gives. Vendepunktet for Daniel indtraf, da Daniel var blevet „berørt“, anden gang ud af tre gange. Daniel skulle berøres tre gange, og anden gang han blev berørt, var et vendepunkt for Daniel, og dette vendepunkt var anden gang ud af tre, hvor Daniel så „mareh“-synet.

Og se, en som lignede menneskesønnerne, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: O min herre, ved synet er mine smerter væltet over mig, og jeg har ikke beholdt nogen styrke. Daniel 10:16.

Vi vil om kort tid behandle de tre berøringer. Den første af de fire gange, ordet »mareh« anvendes af Daniel, var hans vidnesbyrd om, at han forstod synet, og de sidste tre henvisninger identificerer hans erfaring, da han faktisk så åbenbarelsen. Tredje gang, han identificerer synet af åbenbarelsen, er i vers atten, hvor han berøres for tredje gang.

Da kom atter en og rørte ved mig, en, der lignede et menneske, og han styrkede mig. Daniel 10,18.

Ved den anden berøring, i vers seksten, som er den anden henvisning til „marah“-synet, er hans styrke borte, men ved den tredje berøring bliver hans styrke genoprettet. I vers ti, seksten og atten bliver Daniel rørt. I vers seks ser Daniel Kristi skikkelse, og derpå Gabriel, og i vers ti rører Gabriel Daniel for første gang.

Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, hvis lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets skin, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder lignede skinnende kobber, og lyden af hans ord var som lyden af en mangfoldighed. Og jeg, Daniel, alene så synet; thi mændene, som var med mig, så ikke synet, men en stor rædsel faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen styrke tilbage i mig; thi min skønhed blev i mig forvandlet til fordærvelse, og jeg beholdt ingen styrke.

Dog hørte jeg lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i en dyb søvn med mit ansigt mod jorden. Og se, en hånd rørte ved mig og hjalp mig op på mine knæ og på mine hænders håndflader. Og han sagde til mig: O Daniel, du højt elskede mand, forstå de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; thi til dig er jeg nu udsendt. Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Da sagde han til mig: Frygt ikke, Daniel; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte på at forstå og ydmyge dig for din Guds ansigt, blev dine ord hørt, og jeg er

kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Persiens rige stod mig imod i enogtyve dage; men se, Mikael, en af de fornemste fyrster, kom mig til hjælp; og jeg blev dér hos Persiens konger. Nu er jeg kommet for at give dig indsigt i, hvad der skal times dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10:5–14.

Så berøres Daniel i vers seksten for anden gang, når han ser synet af Kristus.

Og da han havde talt sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, som lignede menneskesønnerne, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: Ak, min herre, ved synet er mine smerter væltet ind over mig, og jeg har ingen kraft beholdt. For hvorledes kan denne min herres tjener tale med denne min herre? Thi straks veg al kraft fra mig, og der blev intet åndedrag tilbage i mig. Daniel 10:15–17.

Så berøres Daniel for tredje gang ved Gabriels fremtræden, ikke Kristi.

Da kom der atter én og rørte ved mig, én der så ud som et menneske, og han styrkede mig og sagde: O du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig; vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket, og jeg sagde: Lad min herre tale; for du har styrket mig. Da sagde han: Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig? Og nu vil jeg vende tilbage for at kæmpe mod Persiens fyrste; og når jeg drager bort, se, da skal Grækenlands fyrste komme. Men jeg vil kundgøre dig det, som er optegnet i sandhedens skrift; og der er ingen, som holder med mig i disse ting, uden Mikael, jeres fyrste. Daniel 10:18–21.

Daniel bliver berørt tre gange, og første og tredje gang bliver han berørt af englen Gabriel. Anden gang, han bliver berørt, er det af Kristus. Daniel brugte det samme hebraiske ord fire gange, men den første af de fire gange, i vers et, sagde han, at han forstod „synet“. At forstå en sandhed er vigtigt, men det er ikke det samme som at erfare sandheden, sådan som han gjorde de andre tre gange.

Da Daniels sørgedage var til ende, fik han en oplevelse af synet, som han havde forståelse af, før hans sørgedage var til ende. Oplevelsen består af tre trin, fremstillet ved tre berøringer. Den første og den sidste berøring blev udført af Gabriel, og den mellemste berøring var ved Kristus. Den første og den sidste berøring var det hebraiske alfabets første og sidste bogstaver. I dette andet trin erkender Daniel sin tilstand som en oprørsk synder i forhold til sin Herre, og derfor repræsenterer den mellemste berøring oprør, som fremstillet ved det trettende bogstav i det hebraiske alfabet.

„Men Peter ænsede nu hverken både eller last. Dette mirakel var for ham, mere end noget andet, han nogen sinde havde været vidne til, en åbenbarelse af guddommelig magt. I Jesus så han En, som holdt hele naturen under sin kontrol. Guddommens nærvær åbenbarede hans egen uhellighed. Kærlighed til hans Mester, skam over hans egen vantro, taknemmelighed for Kristi nedladdenhed, frem for alt følelsen af hans egen urenhed i den uendelige renheds nærhed, overvældede ham. Mens hans ledsagere sikrede nettets indhold, faldt Peter ned for Frelserens fødder og udbrød: ‘Gå bort fra mig; for jeg er en syndig mand, Herre.’”

„Det var den samme guddommelige helligheds nærvær, som havde fået profeten Daniel til at falde om som død foran Guds engel. Han sagde: ‘Min skønhed blev i mig forvandlet til

fordærvelse, og jeg beholdt ingen styrke.’ Således udbød Esajas, da han skuede Herrens herlighed: ‘Ve mig! for jeg er fortabt; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers Herre.’ Daniel 10:8; Esajas 6:5. Menneskeheden, med sin svaghed og synd, blev stillet i kontrast til guddommens fuldkommenhed, og han følte sig aldeles utilstrækkelig og uhellig. Således har det været med alle, som er blevet skænket et syn af Guds storhed og majestæt.“

„Peter udbød: ‘Gå bort fra mig; for jeg er en syndig mand;’ dog klamrede han sig til Jesu fødder, idet han følte, at han ikke kunne skilles fra Ham. Frelseren svarede: ‘Frygt ikke; fra nu af skal du fange mennesker.’ Det var, efter at Esajas havde skuet Guds hellighed og sin egen uværdighed, at han blev betroet det guddommelige budskab. Det var, efter at Peter var blevet ført til selvfornægtelse og afhængighed af guddommelig kraft, at han modtog kaldet til sin gerning for Kristus.“ The Desire of Ages, 246.

„Mareh“-synet er synet af Kristi fremtræden, men englen Gabriel fremstilles ved anden og fjerde gang, Daniel anvendte ordet. Første gang var det en konstatering af, at Belteshazzar forstod synet, men de sidste tre gange repræsenterer Daniel, der oplever synet. De tre gange, Daniel oplever synet, bliver han også berørt.

Første gang han blev berørt af Gabriel, var efter at han havde set den herliggjorte Kristi skikkelse, og oplevelsen efterlod ham i „en dyb søvn med ansigtet mod jorden og mit ansigt vendt mod jorden“. Synet havde frembragt en adskillelse, for de, som havde været sammen med ham, „så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig“. Ved den første skuffelse „sad“ Jeremias „alene, fordi Guds hånd var over“ ham, og hos Belteshazzar „blev ingen styrke tilbage“, „for“ hans „ansigtsglans blev i“ ham „forvandlet til fordærvelse, og“ han „beholdt ingen styrke“.

Da Gabriel først rørte ved ham, satte Gabriel derpå Daniel op på sine knæ og sine håndflader. Han befalede dernæst Daniel at forstå de ord, han talte, og at rejse sig op, hvilket han gjorde, skønt han skælvede. Gabriel giver derefter Daniel en redegørelse for, hvad der er sket i løbet af de enogtyve dage af Daniels sorg. Han oplyste, at efter at have kæmpet med Persiens konger i de enogtyve dage kom Mikael ned fra himlen for at deltage i kampen, og derefter kom Gabriel for at besvare Daniels bønner og forklare Daniel, „hvad der skal times dit folk i de sidste dage.“ Da Mikael kom ned fra himlen, blev Gabriel sendt for at forklare de sidste dage for Daniel.

Gabriels forklaring blev givet til Daniel ved afslutningen af de enogtyve sørgedage, som i anvendelsen af Åbenbaringens kapitel elleve, linje på linje, repræsenterer det tidspunkt, hvor Ezekiel i kapitel syvogtredive to gange befales at profetere til de døde ben for at oprejse de to profeter af deres grave. Det sker, når Mikael stiger ned fra himlen og oprejser Moses’ legeme, idet han nægter at indlade sig i samtale med Satan i Judas’ brev. Daniel skal stadig berøres yderligere to gange, efter at Gabriel havde givet ham oversigten over sørgedagene.

Efter at Gabriel var færdig, „vendte Daniel sit ansigt mod jorden, og han blev stum“, og derpå „rørte“ Kristus selv ved Daniels „læber“, og da „åbnede“ Daniel sin „mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: O min herre, ved synet er mine sorger vendt over mig, og jeg har ingen

styrke beholdt. For hvorledes kan denne min herres tjener tale med denne min herre? thi hvad mig angår, blev der straks ingen styrke tilbage i mig, og der er heller intet åndedrag tilbage i mig.“

Oplevelsen af at se og tale med Kristus ydmyger Daniel ned i støvet. Han var stum og ville være forblevet således, hvis Kristus ikke havde rørt ved hans læber, således som Esajas' læber var blevet rørt ved gloen fra alteret.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

"Da Esajas skuede denne åbenbaring af sin Herres herlighed og majestæt, blev han overvældet af en følelse af Guds renhed og hellighed. Hvor skarp var ikke kontrasten mellem hans Skabers uforlignelige fuldkommenhed og den syndige vandel hos dem, som sammen med ham selv længe havde været regnet blandt Israels og Judas udvalgte folk! »Ve mig!« råbte han; »for jeg er fortabt; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; thi mine øjne har set Kongen, Hærskarers Herre.« Vers 5. Idet han så at sige stod i det fulde lys fra det guddommelige nærvær inde i den inderste helligdom, indså han, at hvis han blev overladt til sin egen ufuldkommenhed og utilstrækkelighed, ville han være fuldstændig ude af stand til at udføre den mission, hvortil han var blevet kaldet. Men en sera f blev sendt for at befri ham fra hans nød og gøre ham skikket til hans store mission. Et glødende kul fra alteret blev lagt på hans læber med ordene: »Se, dette har rørt ved dine læber; og din misgerning er taget bort, og din synd er sonet.« Da hørtes Guds røst sige: »Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os?« og Esajas svarede: »Her er jeg; send mig.« Vers 7, 8."

Den himmelske gæst bød den ventende budbringer: „Gå hen og sig til dette folk: Hør blot, men forstå ikke; og se blot, men fat ikke. Gør dette folks hjerte fedt, og gør deres ører tunge, og tilluk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt.“ Versene 9, 10.

Profetens pligt var tydelig; han skulle opløfte sin røst i protest mod de fremherskende onder. Men han frygtede for at påtage sig arbejdet uden nogen forsikring om håb. »Herre, hvor længe?« spurgte han. Vers 11. Skal ingen af Dit udvalgte folk nogen sinde forstå og omvende sig og blive helbredt?

„Hans sjælelige byrde for det vildfarne Judas skyld skulle ikke bæres forgæves. Hans mission skulle ikke være helt frugtesløs. Men de onder, som havde hobet sig op gennem mange slægtled, kunne ikke fjernes i hans dage. Gennem hele sit liv måtte han være en tålmodig og modig lærer — en håbets profet såvel som en dommens. Når det guddommelige forsæt omsider var fuldbyrdet, ville den fulde frugt af hans bestræbelser og af alle Guds trofaste sendebuds arbejde blive åbenbar. En rest skulle frelses. For at dette kunne ske, skulle budskaberne med advarsel og bønfoldelse forkyndes for det oprørske folk, erklærede Herren: 'Indtil byerne lægges øde uden indbyggere, og husene uden mennesker, og landet bliver fuldkommen øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er stor forladthed midt i landet.' Vers 11, 12.“

„De tunge domme, som skulle ramme de ubodfærdige, — krig, landflygtighed, undertrykkelse, tabet af magt og anseelse blandt nationerne, — alt dette skulle komme for, at de, som i dette ville erkende en fortørnet Guds hånd, måtte blive ledt til omvendelse. De ti stammer i det

nordlige rige skulle snart blive spredt blandt nationerne og deres byer lagt øde; de ødelæggende hære fra fjendtlige nationer skulle skylle hen over deres land igen og igen; selv Jerusalem skulle til sidst falde, og Juda skulle føres bort i fangenskab; dog skulle det forjættede land ikke for altid forblive helt forladt. Forsikringen fra den himmelske besøgende til Esajas lød: 'Men endnu er der en tiendedel tilbage, og den skal igen hærages; dog som ved en terebinte og en eg, hvis stub bliver tilbage, når de fældes: således skal en hellig sæd være dens stub.' Vers 13."

"Denne forsikring om den endelige opfyldelse af Guds hensigt gav mod til Esajas' hjerte. Hvad om end jordiske magter stillede sig op imod Juda? Hvad om Herrens budbringer mødte modstand og trods? Esajas havde set Kongen, Hærskarers Herre; han havde hørt serafernes sang: 'Hele jorden er fuld af hans herlighed'; han havde løftet om, at Jehovas budskaber til det frafaldne Juda ville blive ledsaget af Helligåndens overbevisende kraft; og profeten blev styrket til den gerning, der lå foran ham. Vers 3. Gennem hele sin lange og krævende tjeneste bar han mindet om dette syn med sig. I tres år eller mere stod han foran Judas børn som en håbets profet og blev stadig dristigere og endnu dristigere i sine forudsigelser om kirkens fremtidige sejr." Profeter og Konger, 307–310.